

UNIwersytet w Białymstoku
WYDZIAŁ PRAWA
15-213 Białystok, ul. Mickiewicza 1
tel. 85 732 70 62, fax 85 740 60 89
www.prawo.uwb.edu.pl

Strona | 1

Białystok, 2 marca 2018 r.

Prof. dr hab. Ewa M. Guzik-Makaruk

Kierownik Zakładu Prawa Karnego

RECENZJA

osiągnięć naukowych Pana dr. Dariusza Jagiełło

sporządzona w postępowaniu habilitacyjnym

I. Podstawa prawna sporządzenia recenzji

Decyzją Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów z dnia 5 grudnia 2017 r. – znak BCK – I – L – 8079/17- zostałam powołana w skład komisji habilitacyjnej w charakterze Recenzenta w postępowaniu habilitacyjnym Pana dr. Dariusza Jagiełło prowadzonym przez Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie.

Zgodnie z art. 16 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 14. marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o *stopniach* i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65 poz. 595 ze zm.) do postępowania habilitacyjnego może zostać dopuszczona osoba, która posiada stopień doktora oraz osiągnięcia naukowe lub artystyczne, uzyskane po otrzymaniu stopnia doktora, stanowiące znaczny wkład autora w rozwój określonej dyscypliny naukowej lub artystycznej oraz wykazuje się istotną aktywnością naukową lub artystyczną. Osiągnięcie może stanowić: dzieło opublikowane w całości lub w zasadniczej części, albo cykl publikacji

powiązanych tematycznie; zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne; część pracy zbiorowej, jeżeli opracowanie wydzielonego zagadnienia jest indywidualnym wkładem osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Strona | 2

Działając na mocy upoważnienia zawartego w art. 16 ust. 4 Ustawy Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego określił w drodze rozporządzenia, kryteria oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, biorąc pod uwagę osiągnięcia naukowo-badawcze w dziedzinach nauki i sztuki lub obszarach wiedzy, współpracę międzynarodową, dorobek dydaktyczny i popularyzatorski oraz uzyskane nagrody. Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. z 2011 r. Nr 196, poz. 1165) określiło te kryteria w sposób bardzo konkretny.

Kryteria oceny w zakresie osiągnięć naukowo-badawczych habilitanta obejmują w obszarze nauk społecznych - autorstwo lub współautorstwo publikacji naukowych w czasopismach znajdujących się w bazie Journal Citation Reports (JCR) lub na liście European Reference Index for the Humanities (ERIH).

Kryteria oceny w zakresie osiągnięć naukowo-badawczych habilitanta we wszystkich obszarach wiedzy obejmują:

- 1) autorstwo lub współautorstwo monografii, publikacji naukowych w czasopismach międzynarodowych lub krajowych;
- 2) autorstwo lub współautorstwo odpowiednio dla danego obszaru: opracowań zbiorowych, katalogów zbiorów, dokumentacji prac badawczych, ekspertyz, utworów i dzieł artystycznych;
- 3) sumaryczny impact factor publikacji naukowych według listy Journal Citation Reports (JCR), zgodnie z rokiem opublikowania;
- 4) liczbę cytowań publikacji według bazy Web of Science (WoS);
- 5) indeks Hirscha opublikowanych publikacji według bazy Web of Science (WoS);

- 6) kierowanie międzynarodowymi lub krajowymi projektami badawczymi lub udział w takich projektach;
- 7) międzynarodowe lub krajowe nagrody za działalność odpowiednio naukową albo artystyczną;
- 8) wygłoszenie referatów na międzynarodowych lub krajowych konferencjach tematycznych.

Kryteria oceny w zakresie dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego oraz współpracy międzynarodowej habilitanta we wszystkich obszarach wiedzy obejmują z kolei:

- 1) uczestnictwo w programach europejskich i innych programach międzynarodowych lub krajowych;
- 2) udział w międzynarodowych lub krajowych konferencjach naukowych lub udział w komitetach organizacyjnych tych konferencji;
- 3) otrzymane nagrody i wyróżnienia;
- 4) udział w konsorcjach i sieciach badawczych;
- 5) kierowanie projektami realizowanymi we współpracy z naukowcami z innych ośrodków polskich i zagranicznych, a w przypadku badań stosowanych we współpracy z przedsiębiorcami;
- 6) udział w komitetach redakcyjnych i radach naukowych czasopism;
- 7) członkostwo w międzynarodowych lub krajowych organizacjach i towarzystwach naukowych;
- 8) osiągnięcia dydaktyczne i w zakresie popularyzacji nauki lub sztuki;
- 9) opiekę naukową nad studentami i lekarzami w toku specjalizacji;
- 10) opiekę naukową nad doktorantami w charakterze opiekuna naukowego lub promotora pomocniczego, z podaniem tytułów rozpraw doktorskich;
- 11) staże w zagranicznych lub krajowych ośrodkach naukowych lub akademickich;
- 12) wykonanie ekspertyz lub innych opracowań na zamówienie organów władzy publicznej, samorządu terytorialnego, podmiotów realizujących zadania publiczne lub przedsiębiorców;

- 13) udział w zespołach eksperckich i konkursowych;
- 14) recenzowanie projektów międzynarodowych lub krajowych oraz publikacji w czasopismach międzynarodowych i krajowych.

Zadaniem recenzenta powołanego w postępowaniu habilitacyjnym jest dokonanie oceny, czy osiągnięcia naukowe habilitanta spełniają wymienione kryteria (art. 18a ust. 7 ustawy), przede wszystkim przy uwzględnieniu przywołanego już powyżej rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. Nr 196, poz. 1165).

W związku z powierzonym mi zadaniem przedstawiam poniżej moją ocenę osiągnięć naukowych Pana dr. Dariusza Jagiełło.

II. Podstawa faktyczna dokonanej oceny

Ocenie zbiorczej dorobku Habilitanta podlegają:

- monografie autorskie:
 - „Przesłuchanie jako czynność dowodowa”, Wyd. C.H.Beck, Warszawa 2017 – wydana drukiem rozprawa habilitacyjna
 - „Przestępstwa przeciwko dokumentom w polskim prawie karnym”, Olsztyn, 2013 - uzupełniona i uaktualniona wersję rozprawy doktorskiej.
- artykuły naukowe opublikowane w czasopismach naukowych – w liczbie 24 w tym 4 we współautorstwie (udział własny Habilitanta oszacowano na 50%).
- rozdziały w monografiach współautorskich – w liczbie 30 (wyłączone z dorobku zostały te teksty, które zostały przyjęte do druku, ale jeszcze nieopublikowane – w liczbie 2).
- glosy – w liczbie 4.

- współredakcja monografii naukowych – w liczbie 9.
- podręczniki wydane nakładem PWSZ Skierniewice – w liczbie 4.

Łącznie do oceny wybrałam 73 pozycje zgłoszone przez Habilitanta.

III. Przebieg kariery zawodowej i dydaktycznej Habilitanta

Pan dr Dariusz Jagiełło ukończył w 2006 r. studia na Wydziale Prawa i Administracji Wyższej Szkoły Handlu i Prawa im. Ryszarda Łazarskiego w Warszawie (obecnie: Uczelnia Łazarskiego) na kierunku prawo.

W 2010 r. po odbyciu pozaetadowej aplikacji prokuratorskiej złożył egzamin prokuratorski, a w 2011 r. został wpisany na listę radców prawnych. Zawód ten wykonuje do chwili obecnej, jest zatrudniony w Urzędzie Dzielnicy Ursynów m.st. Warszawy.

Stopień doktora nauk prawnych w zakresie prawa został mu nadany Uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie w dniu 18 marca 2011 r. na podstawie przedłożonej i obronionej rozprawy doktorskiej pt. *„Przestępstwa przeciwko dokumentom w polskim prawie karnym”*. Promotorem dysertacji była dr hab. Teresa Gardocka, prof. SWPS, zaś recenzentami: prof. zw. dr hab. Stanisław Pikulski i prof. zw. dr hab. Jacek Sobczak.

Habilitant od dnia 1 października 2012 r. do chwili obecnej jest zatrudniony na stanowisku adiunkta w Katedrze Prawa Karnego na Wydziale Prawa SWPS Uniwersytetu Humanistycznospołecznego (dawniej SWPS – do 2015 r.). Od 2011 r. związany jest również działalnością naukowo-dydaktyczną z Państwową Wyższą Szkołą Zawodową w Skierniewicach, Wydział Ekonomii i Administracji, Instytut Zarządzania Strategicznego, gdzie prowadzi zajęcia na podstawie umowy zlecenia.

IV. Ocena osiągnięcia naukowego dra Dariusza Jagiełło w postaci monografii „Przesłuchanie jako czynność dowodowa”.

Strona | 6

Dr Dariusz Jagiełło przedstawił jako osiągnięcie naukowe monografię autorską pt.: „Przesłuchanie jako czynność dowodowa” opublikowaną w 2017 r. (Wydawnictwo C.H. BECK). Liczy ona 477 stron tekstu, w tym 423 strony tekstu właściwego.

Ocena osiągnięcia naukowego została dokonana zgodnie z art. 16 ust. 1 w zw. z ust. 2 pkt. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki.

Problem badawczy podjęty przez Habilitanta został wybrany racjonalnie i posiada pełne uzasadnienie, ma przy tym charakter interdyscyplinarny, m.in. karnoprocesowy, ale obejmuje także zagadnienia z dziedziny psychologii i kryminalistyki. Tytuł monografii odpowiada w pełni jej zawartości merytorycznej.

Monografia stanowi cenne i kompleksowe opracowanie poświęcone wieloaspektowym problemom przesłuchania jako czynności dowodowej. Ma więc wszelkie cechy opracowania pionierskiego, zaś podjęta problematyka ma znaczenie dla doktryny prawa karnego procesowego oraz praktyki organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości.

Autor monografii w sposób logiczny, zrozumiały i wyważony prezentuje swoje stanowisko, co niewątpliwie świadczy o Jego dojrzałości naukowej. W wielu miejscach nie unika polemik z poglądami, które w jego ocenie nie są uzasadnione i należycie uargumentowane. Czyni to umiejętnie, bez zbędnego i narzucania swego poglądu, w sposób elegancki, przyjęty w kanonie dopuszczalnej krytyki naukowej.

Habilitant prawidłowo wykorzystał dorobek doktryny polskiej i obcej. W bibliografii wykazał 594 publikacji naukowych, w tym 506 pozycji

polskojęzycznych i 88 zagranicznych. W mojej ocenie zostały wykorzystane w zasadzie wszystkie publikacje krajowe o ważnym znaczeniu dla podjętej tematyki oraz wyselekcjonowane publikacje zagraniczne. W pracy wykorzystano także 117 orzeczeń SN i sądów powszechnych, 2 wyroki TK oraz 13 wyroków ETPC. Wypada podkreślić, że przywołane judykaty zostały należycie dobrane i usystematyzowane.

W pracy Autor podjął próbę udzielenia odpowiedzi na następujące pytania:

- Czy przepisy polskiej procedury karnej odnoszące się do czynności przesłuchania tworzą spójny, logiczny i jednorodny model?
- Jakim kategoryzacjom z punktu widzenia treści polskich przepisów karnoprosesowych oraz doświadczeń praktyki podlega przesłuchanie?
- Jakie wzajemne zależności można dostrzec pomiędzy przebiegiem i realizacją czynności przesłuchania a jej wpływem na ostateczny wynik postępowania karnego?
- Czy istnieje możliwość wypracowania jednolitego modelu przesłuchania obowiązującego we wszystkich sprawach karnych, a przy udzieleniu odpowiedzi przeczącej, czy istnieje chociażby taka możliwość w odniesieniu do tożsamej grupy przestępstw?

Wypada zauważyć, że Autor pracy bardzo często dotyka zupełnie nowych obszarów, bądź pogłębia dotychczasowy stan wiedzy. Nieopracowane do tej pory całościowo zagadnienia odnoszące się do przesłuchania, które podjął Habilitant to chociażby:

- kompleksowa analiza czynności przesłuchania zarówno z punktu widzenia karnoprosesowego (etap postępowania przygotowawczego oraz sądowego), jak też taktycznego, w tym elementów i zasad wypracowanych przez naukę kryminalistyki wspartych

funkcjonującymi w literaturze nauki psychologii czy psychiatrii stanowiskami;

- opis modeli przesłuchań oraz ocena zasadności ich funkcjonowania w polskim procesie karnym;
- swoboda wypowiedzi przesłuchiwanego oraz postępowanie z dowodem uzyskanym bez jej zachowania;
- wybór momentu tworzenia i merytoryczny zakres treściowy protokołów przesłuchań;
- wybór metody i taktyki skuteczności podczas przesłuchania, w tym różnice pomiędzy rozpytaniem, a przesłuchaniem oraz formalnoprawne możliwości ich wykorzystania na poszczególnych etapach postępowania;
- wskazanie szeregu wątków pobocznych mających fundamentalne znaczenie dla ostatecznego kształtu opracowania, m.in. problem przesłuchania z użyciem poligrafu oraz możliwego zakresu wykorzystania jego wyników w polskim procesie karnym, a także postępowanie z grypcem, czy zagadnienie pomówień.

Strona | 8

Autor posłużył się w swojej pracy głównie metodą dogmatyczną. Praca ma charakter teoretyczny. Autor nie przywołuje żadnych badań wykonanych wśród praktyków. Zdaje sobie sprawę z trudności w przeprowadzeniu takiego badania, jednak walory pracy i jej treść uległaby znacznemu wzbogaceniu, a przy tym pozwoliłaby na wysnucie szeregu dodatkowych wniosków, w tym *de lege ferenda*. Wymagałoby to wyselekcjonowania licznej i reprezentatywnej próby badawczej oraz rzetelnego doboru uczestników, co mogłoby nastęrczać wielu problemów, bowiem próba badawcza to głównie prokuratorzy, sędziowie, funkcjonariusze policji itp.). Przeprowadzenie badań w tej grupie respondentów z pewnością nie byłoby łatwe, zważywszy także na dość powszechną obecnie fluktuację kadr.

Warto także zwrócić uwagę na komparatystykę prawniczą. Powtórzyć wypada za Prof. Romanem Tokarczykiem, że ujęcie komparatystyczne pozwala jednym legislatorom czerpać nauki z doświadczeń legislatorów innych. Jedną z merytorycznych przesłanek komparatystyki prawniczej jest otwartość na zewnętrzne wobec krajowych prawa i doktryny prawne. Wypada wyrazić ubolewanie, że Autor rozprawy habilitacyjnej zrezygnował z badań prawnoporównawczych dotyczących przesłuchania. Sądzę, że nawet skromne potraktowanie zagadnienia i odniesienie się do kilku systemów np. jednego *common law*, jednego kontynentalnego oraz z państwa byłego bloku socjalistycznego pozwoliłoby chociażby na podstawowym poziomie dokonać ogólnej analizy i porównania. Zgadzam się jednak z Habilitantem, że rzetelne wyciągnięcie wniosków i zestawienie ich z treścią polskiej ustawy karnoprocesowej wymagałoby analizy kilkunastu systemów.

Pod względem strukturalnym praca została podzielona na wstęp i siedem rozdziałów merytorycznych, których systematyka stanowi odzwierciedlenie przyjętego toku rozważań Autora. Podział ten nie budzi zastrzeżeń i należy go zaakceptować.

W pracy jasno zaakcentowany został cel badawczy, a jej Autor ustosunkował się do wyjaśnienia wielu kwestii nie poruszonych dotychczas w doktrynie – np. problemu grypsu.

Pod względem redakcyjnym praca została przygotowana bardzo starannie literówki są nieliczne i należy uznać, że stanowią przypadek, a nie regułę, nadto nie obciążają samego Habilitanta, gdyż piecza nad edycyjną stroną pracy należy do Wydawnictwa, w tym wypadku do C.H. Beck.

Po lekturze pracy stwierdzam, że przedstawione przez Habilitanta osiągnięcie naukowe w postaci dzieła pt. „Przesłuchanie jako czynność dowodowa”, C. H. BECK, Warszawa, 2017, oceniam bardzo pozytywnie. Nie mam również wątpliwości, że stanowi ono znaczny wkład Habilitanta w rozwój prawa

jako dyscypliny naukowej w rozumieniu art. 16 ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki.

V. Ocena pozostałego dorobku naukowego innego niż przedstawiona monografia habilitacyjna

Dorobek Kandydata pod względem ilościowym należy określić jako obszerny. W jego skład wchodzi – 73 pozycje, publikacje charakteryzujące się interdyscyplinarnością. Dostrzegalny jest bowiem w ich treści ogólnie pojmowany nurt karnistyczny, w skład którego wchodzi publikacje z zakresu prawa karnego materialnego, prawa karnego procesowego oraz kryminalistyki, a także aspektów pozostających w obszarze medycznego prawa karnego. Zwłaszcza ta ostatnia domena jest mi szczególnie bliska, jako badaczowi zajmującemu się prawem medycznym już od wielu lat. Płaszczyzna zainteresowań Habilitanta jest zatem szeroka i różnorodna, co należy z satysfakcją docenić. Jego dorobek „punktowy” jest bardzo dobry, z wyliczeń moich wynika, że po uzyskaniu stopnia naukowego doktora uzyskał on łącznie 306 pkt za swoje publikacje, zarówno w czasopiśmie punktowanych, jak też w innych formach upowszechnienia wyników swoich prac.

Najbardziej eksponowanym nurtem badawczym Habilitanta jest problematyka dowodowa w polskim procesie karnym, w tym między innymi wielopłaszczyznowo analizowane (w ujęciu karnoprosesowym, kryminalistycznym, psychologicznym i psychiatrycznym) aspekty przesłuchań. Opublikował w tym obszarze m.in. następujące prace: „Wpływ sugestii na wynik przesłuchania”, Państwo i Prawo 2015, nr 8; „Przesłuchanie dziecka”, Medyczna Wokanda 2013, nr 5; „Przesłuchanie świadka jako ważny element dowodzenia w procesie karnym”, [w:] Dowodzenie w procesach karnych, red. R. Sztychmiller, J. Kasprzak, J. Krzywkowska, Olsztyn 2014).

Kolejnym ważnym elementem aktywności naukowej są kwestie odnoszące się do dowodzenia i inicjatywy dowodowej stanowiącej przejawy realizacji czynności

karnoprosesowych i kryminalistycznych. W tym zakresie opublikował m.in. następujące artykuły: „Alibi – problematyka kryminalistyczna i procesowa”, *Edukacja Prawnicza*, 2012, nr 5; „Okazanie zwłok - aspekty karnoprosesowe i kryminalistyczne”, *Medyczna Wokanda* 2012, Nr 4, „Współpraca biegłych z organami wymiaru sprawiedliwości karnej a wątpliwości interpretacyjne i ich wpływ na pomyłki sądowe”, [w:] *Zamęt w wymiarze sprawiedliwości karnej*, red. T. Gardocka, D. Jagiełło, P. Herbowski, CH BECK 2016, Glosa do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., III KK 389/12 na temat wartości dowodowej opinii prywatnej, *Wojskowy Przegląd Prawniczy* 2014, nr 3, „Dowód z pisma ręcznego a przymus w procesie karnym”, [w:] *Współczesna problematyka badania dokumentów*, red. R. Cieśla, Wrocław 2015; „Znamiona przestępstw seksualnych w kodeksie karnym a problemy dowodowe z nim związane”, [w:] *Przestępstwa seksualne. Ujęcie psychologiczne, prawne i kryminalistyczne*, red. P. Herbowski, W. Krawczyk, D. Słapczyńska, A. Zalewska, Warszawa 2016.

W tym nurcie zainteresowań Habilitanta na uwagę zasługuje też mająca doniosły walor praktyczny problematyka dowodzenia czynów popełnionych w świecie wirtualnym. Tej kwestii poświęcone są następujące artykuły: „Problemy związane z dowodzeniem znamion przestępstw internetowych”, [w:] *Między stabilnością a zmiennością prawa karnego*, red. W. Cieślak, M. Romańczuk-Grącka, B. Orłowska-Zielińska, Elset 2017 oraz „Przestępstwa popełnione w świecie wirtualnym (tzw. virtual crime) a problemy wynikające z przyjęcia odpowiedniej kwalifikacji prawnej oraz możliwości dowodzenia ich znamion”, *Wrocławskie Studia Sądowe* 2014, nr 4.

Drugi obszar aktywności naukowej związany jest z medycznym prawem karnym. Tu zarysowuje się aktywność charakteryzująca się w redakcjach naukowych wieloautorskich publikacji, np.: „Medyczne prawo karne”, red. T. Gardocka, D. Jagiełło, Warszawa 2016; „Problemy prawne na styku sportu i medycyny”, red. T. Gardocka, D. Jagiełło, Warszawa 2015, a także artykuły naukowe, w tym chociażby: „Ramy odpowiedzialności i postępowanie dowodowe

w związku z podejrzeniem stosowania dopingu w sporcie”, [w:] Problemy prawne na styku sportu i medycyny, red. T. Gardocka, D. Jagiełło, Warszawa 2015; „Eksperyment medyczny”, [w:] Medyczne prawo karne, red. T. Gardocka, D. Jagiełło, Warszawa 2016; „Chirurgia estetyczna a możliwe ramy odpowiedzialności karnej i problemy dowodowe z nią związane”, [w:] Nowe procedury medyczne a prawo, red. J. Sobczak, M. Reshef, Toruń 2016; „Pieniacze sądowi i ich funkcjonowanie w praktyce wymiaru sprawiedliwości”, Medyczna Wokanda 2014, nr 6.

Trzeci nurt zainteresowań badawczych Habilitanta obejmuje szeroko pojmowane prawo karne gospodarcze. W tym obszarze odnotowuję dwa rozdziały w monografii współredagowanej przez Habilitanta, pt. „Prawo gospodarcze. Wybrane zagadnienia”, (red. M. Bidziński, D. Jagiełło), Warszawa 2016. Rozdziały te, to: „Prawo zamówień publicznych istotne kwestie praktyczne” i „Prawo gospodarcze. Zagadnienia wybrane.”

Warto podkreślić, że w dorobku Habilitanta ważną rolę odgrywają podręczniki, stanowiące cenne źródło wiedzy dla studentów i słuchaczy studiów podyplomowych. Należą do nich: „Kryminalistyka (przegląd podstawowych zagadnień taktyki, techniki i profilaktyki kryminalistycznej)”, Skierniewice 2011; „Prawo karne i prawo wykroczeń (Zbiór kazusów oraz tabele porównawcze)”, Skierniewice 2012; „Kryminologia. Zarys wykładu”, Skierniewice 2012; „Prawo karne materialne”, Skierniewice 2013.

Wypada także zwrócić uwagę na to, iż artykuły naukowe i glosy Habilitanta opublikowane zostały w wiodących czasopismach naukowych takich jak: Państwo i Prawo (13 pkt na liście B Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego), Ius Novum (11 pkt na liście B Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego), Palestra (8 pkt na liście B Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego), Themis Polska Nova (4 pkt na liście B Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego), Medyczna Wokanda (3 pkt na liście B Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego), Studia Prawnoustrojowe (9 pkt na liście B Ministerstwa Nauki i

Szkolnictwa Wyższego), a także Edukacja Prawnicza (5 pkt na liście B Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego). Teksty te są przygotowane i opracowane na wysokim poziomie, przy użyciu komunikatywnego języka, interesujące merytorycznie, wnikliwe, często poruszające zagadnienia wcale nieopracowane lub też skromnie przeanalizowane w doktrynie prawa i procesu karnego.

Oceniając aktywność konferencyjną Habilitanta należy stwierdzić, że brał on czynny udział w licznych międzynarodowych i krajowych konferencjach naukowych. Były to 4 konferencje międzynarodowe zorganizowane przez polskie ośrodki naukowe oraz 21 konferencji krajowych o zasięgu ogólnopolskim, na których wygłaszał referaty lub, w których jego udział owocował publikacją tekstu w monografii wieloautorskiej. Konferencje te obejmowały problematykę prawa karnego materialnego i procesowego oraz nauk penalnych (m.in. kryminalistyki), a także procedur sądowych i administracyjnych, praw człowieka, prawnych procedur medycznych i prawa samorządowego. Dodatkowo, bez referatu i publikacji pokonferencyjnej, brał udział w trzech kolejnych konferencjach, w tym jednej międzynarodowej.

Ubolewać można jedynie, że udział w konferencjach międzynarodowych ograniczony został tylko do krajowych ośrodków, ale ta część aktywności Habilitanta ma szansę wzmocnienia w jego dalszym życiu zawodowym, za czym dodatkowo przemawia jego młody wiek.

Wypada zauważyć, że Kandydat uczestniczył w 6 komitetach organizacyjnych i naukowych międzynarodowych i krajowych konferencji naukowych. W organizowanych przez SWPS Uniwersytet Humanistycznospołeczny konferencjach: Prawo dowodowe – nowe procedury, nowe wyzwania (30 października 2014 r.), Medycyna i Sport (23 czerwca 2015 r.), Zamęt w wymiarze sprawiedliwości karnej (7 kwietnia 2016 r.), sprawował funkcję przewodniczącego komitetu organizacyjnego oraz brał udział w radzie

naukowej tych konferencji. W trzech innych konferencjach organizowanych przez tę samą jednostkę był członkiem rady naukowej.

W zakresie innej działalności naukowej należy z satysfakcją wskazać, że Habilitant jest współautorem dwóch ekspertyz, opracowanych dla Instytutu Wymiaru Sprawiedliwości oraz Biura Rzecznika Praw Obywatelskich. Strona | 14

Habilitant nie jest autorem lub współautorem publikacji naukowych w czasopismach znajdujących się w bazie Journal Citation Reports (JCR) lub na liście European Reference Index for the Humanities (ERIH) oraz autorem lub współautorem monografii, publikacji naukowych w czasopismach międzynarodowych European Reference Index for the Humanities (ERIH). W naukach prawnych nie jest to zadanie łatwe, aczkolwiek nie jest niewykonalne. Wypada żywić nadzieję, że po uzyskaniu samodzielności naukowej wzrośnie ekspansywność naukowa Kandydata w tym zakresie. Jak już wyżej podkreślono, łączna liczba punktów parametrycznych za publikacje wynosi 306.

Podsumowując, analiza dorobku naukowego innego niż osiągnięcie naukowe wskazane przez Habilitanta, konferencji w których brał udział i które organizował, pozwala na stwierdzenie, że dr Dariusz Jagiełło wykazuje się istotną aktywnością naukową w rozumieniu art. 16 ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki.

VI. Udział w projektach badawczych

Habilitant dotychczas nie kierował projektami międzynarodowymi lub krajowymi projektami badawczymi, a także nie brał udziału w takich projektach, finansowanych ze środków przewidzianych w ramach konkursów Narodowego Centrum Nauki czy Narodowego Centrum Badań i Rozwoju. Z nadesłanej dokumentacji wynika jednak, że systematycznie od 2014 r. uzyskuje środki finansowe w ramach dotacji Badań Statutowych, a także w ramach dotacji dla Młodych Naukowców. Każda z tych dotacji została znakomicie wykorzystana, a

położeniu badań jest widoczne w postaci monografii i organizowanych systematycznie konferencji naukowych.

VII. Ocena dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego Habilitanta

Strona | 15

Analiza przedstawionego dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego Kandydata pozwala na przyjęcie, że spełnia on z naddatkiem kryteria wskazane w ustawie.

Dr Dariusz Jagiełło ukończył aplikację prokuratorską w 2010 r., a następnie uzyskał wpis na listę radców prawnych OIRP w Łodzi. Od 2011 r. nieprzerwanie wykonuje zawód na podstawie umowy o pracę.

Od 01.10.2012 r. do chwili obecnej pracuje na stanowisku adiunkta w Katedrze Prawa Karnego na Wydziale Prawa SWPS Uniwersytetu Humanistycznospołecznego.

Dr Dariusz Jagiełło jest zatrudniony w SWPS Uniwersytecie Humanistycznospołecznym w Warszawie, gdzie prowadził i nadal prowadzi, konwersatoria, wykłady, warsztaty i ćwiczenia dla studentów stacjonarnych i niestacjonarnych z przedmiotów:

- Kryminologia,
- Ustrój organów ochrony prawnej,
- Cyberterrorizm – zjawisko i metody zwalczania,
- Przestępstwa drogowe i ich zwalczanie,
- Ochrona danych osobowych i informacji niejawnych,
- Zwalczanie przestępczości,
- Kryminalistyka,
- Psychologiczne aspekty przesłuchań,
- Wersje śledcze,

- Prawo zamówień publicznych,
- Postępowanie karne,
- Broń palna i amunicja w systemie prawa polskiego na tle prawnoporównawczym,
- Ruch drogowy w systemie prawa na tle prawnoporównawczym,
- Dokumentowanie postępowań przetargowych.

Ponadto pełni funkcję koordynatora modułów dydaktycznych: Kryminalistycznego, Socjologicznego, Socjologii prawa z kryminologią, Prawa zamówień publicznych. Różnorodność prowadzonych zajęć pod względem ich treści i formy (wykłady, seminaria, ćwiczenia, konwersatoria) odnotować należy z satysfakcją.

Istotną częścią pracy dydaktycznej Habilitanta, realizowanej od roku akademickiego 2012/2013 są zajęcia prowadzone dla doktorantów SWPS w postaci seminariów, warsztatów i konwersatoriów, na następujące tematy:

- Zamówienia publiczne,
- Prawo dowodowe.
- Prawne i psychologiczne aspekty dowodzenia w prawie karnym,
- Komunikowanie wyników badań naukowych,
- Zamówienia publiczne – istotne kwestie praktyczne,
- Nowe prawo dowodowe w procesie karnym,
- Społeczny obraz odpowiedzialności za przestępstwo.

Habilitant prowadził także wykłady dla uczestników programu seminarium doktorskiego realizowanego dla doktorantów SWPS z przedmiotów: Zamówienia publiczne – istotne kwestie praktyczne, Przesłuchanie w procesie

karnym i cywilnym, Wykładnia prawa, Praktyczne zagadnienia zamówień publicznych, Psychologiczne i prawne aspekty przesłuchania, Przestępstwa komputerowe (popełnione w świecie wirtualnym) – problemy dowodzenia, Doktorat – zagadnienia formalne, Kierunki zmian w kodeksie karnym.

Strona | 17

Warto zauważyć, że Kandydat prowadził zajęcia dla uczestników studiów podyplomowych „Prawo medyczne i farmaceutyczne” realizowanych w SWPS w roku akademickim 2016/2017 z przedmiotu: Odpowiedzialność prawna. Odpowiedzialność karna w medycynie (Seminarium/ warsztat).

Jak wspomniano, różnorodność form zajęć oraz przedmiotów świadczy o bogatej wiedzy i istotnej aktywności w zakresie dydaktyki. Potwierdzają to także bardzo wysokie oceny jego zajęć przez studentów.

Dr D. Jagiełło jest członkiem rady naukowej kwartalnika Kortowski Przegląd Prawniczy (czasopismo znajdujące się w wykazie B prowadzonym przez MNiSW z liczbą 4 pkt) wydawanego przez Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie (począwszy od numeru 1 z 2014 r. - do dzisiaj).

Habilitant jest członkiem (od 2014 r.) Polskiego Towarzystwa Naukowego Prawa Prasowego. Mając na względzie specjalność, którą się zajmuje, należałoby rekomendować rozważenie członkostwa m.in. w Polskim Towarzystwie Kryminalistycznym czy Towarzystwie Naukowym Prawa Karnego.

Z nadesłanej dokumentacji wynika, że Kandydat sprawował funkcję recenzenta w krajowych czasopismach naukowych m.in. Opolskich Studiach Administracyjno – Prawnych (8 pkt na liście B Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego)), Kortowskim Przeglądzie Prawniczym (4 pkt na liście B Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego) oraz Przeglądzie Prawniczym Uniwersytetu Warszawskiego (4 pkt na liście B Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego).

Dosyć istotne dla pełnej oceny dorobku Kandydata jest to, że sprawował on opiekę naukową w charakterze promotora pomocniczego w zakończonym przewodzie doktorskim mgr Tomasza Wierzchowskiego, rozprawa doktorska pt:

„Napady na banki w Polsce w latach 1989 – 2004. Analiza prawnokarna i kryminologiczna”, Uniwersytet Humanistycznospołeczny SWPS, 21 grudnia 2016 r. Rozprawa została napisana pod kierunkiem naukowym dr hab. Teresy Gardockiej, prof. SWPS, zaś recenzentami byli: prof. dr hab. Stanisław Franciszek Hoc oraz prof. dr hab. Jerzy Wojciech Kasprzak.

Strona | 18

Aktualnie Habilitant sprawuje opiekę nad doktorantami w trwających przewodach doktorskich, jako promotor pomocniczy: w przewodzie doktorskim mgr Kseni Pecuszok - rozprawa pt: „Prawne warunki dopuszczalności zabiegów chirurgii plastycznej oraz inwazyjnych zabiegów kosmetycznych”; w przewodzie doktorskim mgr Ewy Gidel-Stefaniec - rozprawa pt: „Zabójstwo z motywów psychotycznych” oraz w przewodzie doktorskim mgr Anny Machałek - rozprawa pt: „Ochrona świadka w polskim procesie karnym”.

Warto zauważyć, że Habilitant był promotorem 30 prac magisterskich i 96 prac licencjackich, a także recenzentem 69 prac magisterskich i 22 prac licencjackich. Od 2012 r. jest opiekunem koła naukowego „CRIMEN IMPERFECTA” na Wydziale Prawa SWPS Uniwersytetu Humanistycznospołecznego. W latach 2012 - 2014 prowadził konsultacje w ramach Studenckiej Poradni Prawnej w SWPS Sekcja Prawa Karnego i Prawa Wykroczeń, zaś w latach 2014 – 2016 był opiekunem tej sekcji. Począwszy od roku akademickiego 2015/2016 jest tutorem grupy studentów.

Kandydat aktywnie uczestniczył w działaniach popularyzujących naukę, m.in. w 2013 r. Kandydat wygłosił referat otwarty na XVIII Festiwalu Nauki pt: „Przesłuchanie nie jest takie proste”, uzupełniony o pokaz działania wideospectrocomparatora, celem ukazania mechanizmów, jakie na jego podstawie mogą zostać ujawnione. Dwukrotnie, w roku 2013 i 2014 był moderatorem dyskusji ze studentami SWPS oraz osobami zainteresowanymi podjęciem studiów w tej uczelni w ramach spotkań „O prawie przy kawie”. W 2017 r. w ramach organizowanego w SWPS Uniwersytet Humanistycznospołeczny „Dnia z Prawem dla uczniów szkół średnich” prowadził

zajęcia warsztatowe, na temat: „Zbrodnia doskonała – czy naprawdę (nie) istnieje?” – Uniwersytet SWPS 14 marca 2017 r.; „Przestępca pozostawia ślad, czyli o trudnej pracy kryminalistów na miejscu zbrodni” – Wydział Zamiejscowy Uniwersytetu SWPS we Wrocławiu – 27 marca 2017 r.

Strona | 19

Należy także zwrócić uwagę na inny aspekt działalności pozanaukowej Kandydata. Dr D. Jagiełło pełni szereg funkcji organizacyjnych w Uczelni, w której jest zatrudniony: był Przewodniczącym Komisji Dyscyplinarnej ds. Studentów w latach 2013-2015. Jest pełnomocnikiem Prorektora ds. Dydaktyki SWPS w zakresie spraw studenckich (od 30 grudnia 2015 r.), członkiem Senatu SWPS na kadencję 2012 – 2016 i 2016 – 2020 (jako przedstawiciel niesamodzielnych pracowników naukowych Wydziału Prawa) i członkiem Senackiej Komisji doraźnej do opracowania uczelnianych zasad zarządzania konfliktem interesów i zobowiązań (od dnia 30 czerwca 2017 r.).

Na Wydziale Prawa SWPS jest członkiem: Rady Wydziału Prawa jako przedstawiciel niesamodzielnych pracowników naukowych (od 2012 r.); Komisji ds. przygotowania Wydziału do oceny parametrycznej; Wydziałowej Komisji Oceniającej pracowników naukowo-dydaktycznych SWPS; Wydziałowej Komisji ds. Badań.

Za swoją działalność naukową i organizacyjną Kandydat otrzymywał nagrody i wyróżnienia: dwukrotnie w PWSZ Skierniewice (nagrody Rektora) oraz czterokrotnie w SWPS Uniwersytecie Humanistycznospołecznym (Nagrody Rektora dwukrotnie oraz Dziekana Wydziału Prawa także dwukrotnie).

Ocenione powyżej pola aktywności dydaktycznej, organizacyjnej i popularyzatorskiej świadczą o wysokim zaangażowaniu Pana dr. Dariusza Jagiełło w rozwój dydaktyki, działalność organizatorską, a także wywieranie wpływu na otoczenie społeczne. Jest to niewątpliwie aktywność istotna w rozumieniu art. 16 ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym i zasługuje na jednoznacznie pozytywną ocenę.

VIII. Konkluzja

Analiza i ocena aktywności naukowej Pana dr. Dariusza Jagiełło pozwala stwierdzić, że jest ona znacząca pod względem ilościowym oraz merytorycznym, jest wielowątkowa, a przy tym wartościowa pod względem walorów naukowych. Strona | 20
Charakteryzuje się interdyscyplinarnością oraz wnikliwym spojrzeniem na analizowane zagadnienia i instytucje prawne.

Zarówno ocena w zakresie osiągnięć naukowo-badawczych Habilitanta, jak i ocena w zakresie dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego oraz współpracy międzynarodowej wypada bardzo korzystnie. Po zapoznaniu się z dorobkiem Habilitanta stwierdzam, że Jego dorobek naukowy i aktywność naukowa całkowicie spełniają kryteria określone w art. 14 Ustawy z dnia 14. marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o *stopniach* i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65 poz. 595 ze zm.) i wnoszę o wydanie przez Komisję Habilitacyjną uchwały wyrażającej pozytywną opinię w przedmiocie nadania stopnia doktora habilitowanego.

Ewa M. Guzik-Makaruk